

[Nielsen-Man.]

lagt dertil. Jeg synes, det er meget forkert at prøve paa, som det ærede Medlem i Virkeligheden gjorde, at beklikke den nuværende Arbejdsdirektør. Jeg har nogen Forudsætning for at udtale mig om dette Forhold. Jeg ved vel, at der træffes Afgørelser i Arbejdsdirektoratet, som heller ikke jeg vilde være enig i, fordi vi Mennesker nu engang ser paa de foreliggende Forhold ud fra forskellige Synspunkter og ser paa forskellige Sider af en Sag, men een Ting er jeg fuldkommen overbevist om: at Arbejdsdirektøren loyalt og ærligt gaar til Opgavens Løsning. Jeg har det dybeste Indtryk af, at det for den nuværende Arbejdsdirektør — jeg har kun kendt den samme — gælder om at finde det rigtige Resultat, og derfor synes jeg ikke, det er rigtigt, som det ærede Medlem gør Forsøg paa, at stille Arbejdsdirektøren op som en Mand, hvem man ikke kan tiltro, at han vil løse den Opgave, der her stilles ham.

Det ærede Medlem Hr. Gudiksen nævnte som en Grund til sin Mistro til Arbejdsdirektøren, at det er denne Mand, som har Del i Fastsettelsen af Beløbet 22 Kr. som Maksimum for Arbejdsfordelingsgodtgørelsen. Det ærede Medlem Hr. Josef Andersson har netop gjort opmærksom paa, at det ikke er Arbejdsdirektørens Fejl. Arbejdsdirektøren er Embedsmand, de Love, Rigsdagen vedtager, skal han administrere, og naar man bestemmer i en Lov, at Arbejdsdirektoratet skal udfinde Maksimum for den Arbejdsfordelingsgodtgørelse, der kan ydes, og fastsætter, at det maa højst være $\frac{4}{5}$ af Gennemsnitsindtægten inden for et bestemt Fag eller Fagomraade, saa har Arbejdsdirektøren som Embedsmand kun at finde frem til, hvad dette Maksimum kan blive. Det har han gjort. Det højeste Maksimum, der har været Tale om, er altsaa 22 Kr., og det kan ogsaa jeg finde for højt. Men det bebrejder jeg ikke Arbejdsdirektøren og Direktoratet. Derimod kunde jeg maaske vende Bebrejdelsen mod mig selv, fordi jeg engang har været med til at stemme for en Lov, der hjemlede $\frac{4}{5}$'s Grænsen som almindelig Regel, for det er dér, Fejlen er. Det var nu ogsaa kun for ganske faa Fags, de allerhøjest lønede Fags Vedkommende, dette Maksimum kunde naas, jeg husker ikke engang, hvad det var, mon det ikke var Kemigraferne?

Jeg siger ikke dette, fordi jeg i og for sig har noget Ønske om at uddybe denne Forhandling, men jeg synes ikke, at en Embedsmand, som ikke selv kan tage Ordet og forsvare sig her fra Tingets Talerstol,

kan være tjent med, at de Medlemmer af Tinget, som kender ham og har haft Lejlighed til at følge i hvert Fald en Del af hans Administration, stiltiende finder sig i, at der bliver sagt noget om ham personlig.

Der var en Ting til, der stødte mig i det ærede Medlem Hr. Gudiksens Udtalelser, ikke fordi jeg i og for sig er uenig med ham, idet ogsaa jeg ønsker, at 3 Mands Udvalgene skal have mere Myndighed, men det ærede Medlem ankede over, at Sagerne ikke kunde afgøres endeligt ude i 3 Mands Udvalgene og sagde, at det var ikke demokratisk, og at disse 3 Mands Udvalg var den eneste Rest af Demokratiet, der var tilbage. Man kan forstaa meget ved Demokrati, det vilde jeg vide nu, hvis jeg ikke havde vidst det før, men det har jeg for Resten. Men jeg vilde finde det meget udemokratisk, hvis hvert Sogns 3 Mands Udvalg kunde afgøre Sager endeligt og træffe Afgørelser, som meget vel kan gribe dybt ind over for de enkelte Mennesker, Sagerne vedrørende. Jeg er klar over, at man kan anke over den lange Tid, det kan tage, før en Sag bliver afsluttet —, det ærede Medlem nævnte flere Maaneder og op til et halvt Aar; jeg kan forsikre det ærede Medlem, at Sagerne kan blive endnu ældre, jeg har truffet Sager, som var flere Aar gamle —, men det er netop en Følge af det demokratiske System, vi har i Danmark. Vi vil have en Appellinstans, vi vil have Sagerne undersøgt. Det er ikke nok, at 3 Mands Udvalget afgiver Votum i Sagen. Parterne skal høres, og Arbejdsanvisningskontoret skal høres, hvis det er Part i Sagen, ligesom det ofte sker, hvis Sagen er blevet noget speget, at det er nødvendigt at foretage politimæssige Afhøringer til Opklaring af Forholdene. Man maa ikke være blind for, at hvis der er Tale om Arbejdsvægning, og det er der ofte, kan det faa meget svære, ogsaa økonomiske Virkninger for den, der har vægret sig ved at tage Arbejde, og jeg kan forsikre, at selv om der i mange Tilfælde gaas lempeligt frem, saa tages der ogsaa i mange Tilfælde ret haandfast paa disse Forhold, og det kan f. Eks. ske, at en Mand bliver kastet ud af sin Arbejdsløshedskasse. Jeg ved ikke, om Tingets Medlemmer er klar over, hvad det egentlig betyder for vedkommende. Det kan være af dybtgaaende økonomisk Virkning for ham; han skal begynde helt forfra og arbejde sig frem til den Anciennitet, han før havde i Kassen.

Jeg har ikke ønsket at komme ind paa en almindelig Diskussion om disse Forhold. Men jeg synes, som jeg nævnte før, ikke, at